

tribuna | LLUÍS POSTIGO GARCIA. Diputat d'ICV-EUIA al Parlament de Catalunya.

Amb veu i malauradament sense vot

L'autor recorda la recent visita al Parlament de Catalunya d'un centenar de ciutadans compromesos amb el reconeixement del dret a vot de les persones nouvingudes. Allà van exposar les seves reivindicacions

Ja fa dies que la Coordinadora d'ONG Solidàries de les comarques gironines ha revifat la campanya pel reconeixement del dret a vot de les persones nouvingudes (www.solidaries.org/dretavot), coincidint amb la precampanya de les properes eleccions generals i mentre continuen apareixent desafortunades propostes sobre immigració: contractes d'integració, exàmens de catalanitat, carnets per punts, etc. Totes elles donen excuses i posen condicionants a l'efectiu reconeixement del dret a vot, i tenen una única pretensió: perpetuar les diferències entre ciutadans de primera i ciutadans de segona.

Dissabte passat més d'un centenar de gironins i gironines varen visitar el Parlament de Catalunya. La majoria d'ells fan cursos de català al Consorci de Normalització Lingüística, molts també col·laboren amb els plans de ciutadania i immigració de les nostres comarques com a mediadors, traductors, dinamitzadors, etc.; d'altres no fa ni sis mesos que han arribat. Tots comparteixen veïnatge amb nosaltres, a Blanes, Lloret, Tossa,

Salt, Banyoles, Olot, la Bisbal, etc., i en representació d'una trentena d'associacions d'immigrants varen deixar constància de la diversitat d'accents i de colors que enriqueix la nostra societat.

- Les propostes electorals que hem sentit posen condicionants a l'efectiu reconeixement del dret a vot, i tenen una única pretensió: perpetuar les diferències

Lluny de realitzar una visita protocol·lària, investits de la representativitat que els dona ser ciutadans actius, varen aprofitar l'oportunitat que tenien davant seu i, adreçant-se a uns representants polítics que no han pogut triar, varen convertir el que havia de ser un mer torn de preguntes en una llarga llista de reivindicacions, amb una de central: «el dret a vot per a tothom». Els sobren els arguments, ells ho saben millor que ningú, i això els permet mostrar-se convençuts que aquesta

fitxa representaria un pas ferm vers l'aprofundiment de la nostra democràcia. Són sabedors que aquest és un dret bàsic de tota persona que facilitaria la seva integració en la societat d'acollida. Avalats per les recomanacions del Parlament Europeu i del Consell d'Europa, ens varen demanar que seguíssim el camí recorregut per altres països europeus que ja han reconegut aquest dret per a les eleccions locals, i que en alguns casos fins i tot ho han fet per a les eleccions de caràcter regional (com Dinamarca, Hongria, Eslovàquia i Suècia).

Coneixen perfectament les dificultats d'obrir el meló de la reforma constitucional i, en concret, de modificar l'article que reserva als espanyols el dret a participar en els afers públics (art.13.2). Saben que això, avui, és quasi impossible per la necessitat de disposar d'una majoria de dos terços en cada cambra. Però no defalleixen i insisteixen en altres camins, a curt termini, com ara reclamar la reforma del Codi Civil per facilitar l'obtenció de la nacionalitat, la simplificació dels tràmits i el compliment dels terminis vigents avui dia, la promoció de veritables

polítiques socials que facilitin la cohesió, etc.

- Alguns pensem que la contribució de les persones nouvingudes és una necessitat de la societat d'acollida

Finalment només es varen endur la satisfacció del deure complert i l'esperança que el Parlament aconseguirà el consens necessari per fer seva la reivindicació del dret a vot per a les persones nouvingudes.

Alguns pensem que la contribució de les persones nouvingudes és una necessitat de la societat d'acollida, i tenim la convicció que el reconeixement del dret a vot és una d'aquelles reivindicacions polítiques que la nostra societat conquerirà, tard o d'hora. Després tots la lloarem com un gran avenç democràtic, fins i tot els mateixos que ara s'hi oposen. Què esperem?

en sisif | JORDI SOLER

l'escaire | MIQUEL PAIROLÍ

Gent aprofitadora

En general, el català no és una persona que aprecii gaire els gestos simbòlics. Els sol trobar sobers, inútils, una collonada, una manera de fer-se veure i de fer el ridícul. Deu ser per això, entre altres raons, que no hi ha cap força independentista que hagi anunciat que, en cas que tregui diputats en les eleccions espanyoles, es quedaran a casa i renunciaran a anar a Madrid. És aquesta la mena de gestos que un català sol refusar, que no els veu cap sentit ni els troba cap gràcia. Probablement, si algun partit adoptés aquesta posició obtindria uns resultats minsos. La inclinació a les posicions testimonials, entre nosaltres, és escassa. D'això, però, n'existeixen precedents, per bé que en l'independentisme basc. Quan Herri Batasuna encara era un partit legal, obtenia diputats a Corts a cada convocatòria. Els seus votants sabien que els electes no ocuparien els escons de Madrid per res més que no fos recollir les acreditacions i cobrar les subvencions corresponents. Després, els diputats d'Herri Batasuna s'absentaven i als

Ridao, de moment, en comptes de dir «Adéu, Espanya», dirà «Hola, Madrid». / EFE

qui els havien votat ja els estava bé. És més: és això el que volien. Per a una mentalitat catalana, en què sembla que el realisme i el pactisme ja han esdevingut genètics, seria inacceptable i absurd. Per això, l'independentisme català, en relació amb Madrid, fa la puta i la ramoneta. S'hi ha d'anar a treure'n el que es pugui. Aquesta va ser la gran màxima del pujolisme i ha estat el criteri rector de la política de Puigcerçós. (Encara no toca dir-ne puigcerçosisme. Tot arribarà, potser...) L'exemple d'aquesta política el trobem en unes frases que va pronunciar el candidat Ridao en l'inici de la campanya: «Catalunya té dret a dir adéu a Espanya, sense estridències, de forma pacífica i democràtica.» Sí, sí, tot el que vulgui. Però ell, de moment, en comptes de dir «Adéu, Espanya», dirà «Hola, Madrid», i es farà un tip d'anar cap a l'interior de l'altiplà amb el TAV o amb el pont aeri, a fer passadissos i despatxos a la capital del regne. Som així, els catalans, realistes, possibilistes, aprofitadors. Diuen que és una virtut...